

DÉU COMPANYY

Jo som el vostre ca que bava,
el meu clamor és una saliva amarga.
Des del llim de la terra, la meua veu com un colomí,
com un colom de mar ferit pels caçadors.
Les meves mans no han cantat,
estic a la fosca com un munt de baleigs,
i la meua memòria cruix com una garba d'aritges.
Jo no he tret espiga; només herba, Senyor.
Te cant com un marge ple d'escanyarusins.
Però en la meua soca desficiosa pel banyarriquer,
de cada aurora, de cada dia, de cada lluna,
és més alta la flama vibrant del vostre amor,
que és ara el meu amor, Senyor.
Les meves malures brillen com a rams fosforescents de
/civada,
i és l'amor damunt el meu front com un batall
/joveníssim.
I Vós, Senyor, vora els meus ossos incendiats,
vora la meua carn agra com un pa florit,
estau com un ca fidel,
llepant-me aquestes nafres que, amb la seva claror,
canten la misericòrdia de la vostra saliva.

(Cant espiritual)

Blai BONET RIGO

(Santanyí 1926 - 1997)

Poeta i escriptor. Autor de nombrosos reculls poètics (*Entre el coral i l'espiga, Cant espiritual, Comèdia, L'Evangeli segons un de tants, El poder i la verdor, El jove i Nova York*, entre d'altres) i de diverses novel·les (especialment *El mar i Mister Evasió*) i de reculls de memòries (*Els ulls, La mirada, La motivació i Pere Pau*).

Edita: Comissió de Cultura i Patrimoni Històric Consell de Mallorca.

© dels poemes: els autors, els hereus i les hereves
Dipòsit Legal: PM 187-1999

Si voleu rebre els tríptics *Poesia a la Sala d'Espera* adreçau-vos a:
Comissió de Cultura i Patrimoni. Consell de Mallorca.
Centre Cultural La Misericòrdia.
Via Roma, 1. 07012 Palma
Tel. 971 718053-229191 Fax 971 717066

POESIA
a la Sala d'Espera

BLAI BONET

②

Distribució gratuïta. En podeu agafar

Milton Camoes Shakespeare Ronsard Verdaguer Ungaretti Mallarmé Eliot Bécquer Byron Alcover Yeats Verlaine Carner Darío Estellés Keats Martí Benn Auden Donne Manrique Dante Petrarca Cernuda

AUTORETRAT

Escric perquè no sóc feliç en l'alegria
reflexiva del món carregat de distàncies.
La lletra, a cada instant, em defensa del mar
de la vida tenaç com les ones que passen.

Adesiara el sol del meu dimoni apaga
la supèrbia de viure dins la trista pell rasa,
i els ulls se converteixen en una cala verda,
en una penya roja i una mata arrapada.

La realitat renta la facultat de veure,
i la meua mirada em torna terra obrada,
com la d'un home en pau, que té prou alegria
amb una dona ferma i un vas d'aigua gelada.

Crema com un heretge en qui la fe de pedra
és el ble de la seva gran carn patibulària,
però aquest idiota ple de mort, que en mi es torna
groc com els gira-sols, dins el cor té una cala.

El meu ideal és un alt xiprer obscur,
estoic i elegant en la negra flama alta,
i un anònim roser enfilat per la fosca
de la noble verdor que guarda les distàncies.

Dins la farsa lluent de la no vida externa,
he duit un rei al cos i una rosa dins l'ànima,
perquè un home és senyor, si du tristor i silenci,
mentre clava la dent en el pa de mortalla.

Més que els gestos deformes del groc il·lusionisme
que escriu amb alcohols la flor del món, m'agrada
la mediocritat del cor feixuc, que pensa
en les parets, la calç, el temps que llui i passa.

El pa blanc i el vi negre, que em nodreixen de dia,
són la tristor, diària com la post de les taules,
la unió amb tu i amb ell, sota el sol de tothom,
que un home sent després d'haver guanyat batalla.

Moriré al llit de faig, com un clàssic que creu
anònim, confessat, com els homes que llauren,
després d'haver viscut fet un home de Déu,
en el sentit vitenc, que té aquesta paraula.

(Comèdia)

LA CALA

Obriu-me dins el mar, vells pescadors,
que m'entri de verdor una alenada
que tenguí llum de barques i pinar,
i el sol em transparenti el joc de l'aigua.

Carritxeres de sol. El mar dibuixa
blancors i morenors de les terrasses,
que guaiten, sota una ombrel·la verda,
a la fira de llum, il·luminades.

Dormides xarxes fosques pels murs blancs:
el sol hi juga, aranya entre les malles.
Tot dorm un somni verd; només el sol
llança una pluja d'or als pits de Dànae.

Un molí d'alegria tenc al cor...
Moliners, moliners d'aigua salada:
pel caló del meu cos, lent, hi desfila
un horabaixa mariner del Carme.

(Entre el coral i l'espiga)

LA PARAULA

Basta dir una paraula:
"pinotell" o "baladre",
i el món sona més clar
que en claredats de rama.
Quina claror rentada
té el món a dins la boca!

Quina tremolor antiga
dir "ginjoler", i sentir
la lluminosa distància
entre el color d'una rama
i el seu nom que em mi sona!

La paraula és el món
que surt ungit de la fonda
aurora constant de Déu
dins nosaltres, amants pàl·lids.

I som canyes humanes
que sona Déu, sonant-les,
quan parlam. Canyes fràgils,
però plenes de música.

(Cant Espiritual)